

SVÁTEK MATEK

3.květnová neděle – Ostrožská Lhota

„*Chlapi skuzme si zazpívat*“, zazní při nejrozmanitějších příležitostech, když se podaří udělat opravdová pohoda. „*Tož Bohušu začni nějaků*“ je například hláška z mnoha posezení nejenom lhotských myslivců. „*Chlapi dojděte nám zazpívat*“ - je už něco jiného. To už nesměruje pouze dovnitř partije, pro své potěšení, vyplavování vlastních edorfinů. To má příjemně zapůsobit na druhé. To je odpovědnost, ale i rozdávání radosti současně. A proto nutná příprava.

Tak jsme byli osloveni i našim lhotským starostou – předsedou lidovců pořádajících oslavu Svátku matek. Nebylo to překvapení. Svátek má svůj termín i svůj scénář. Chodíme pravidelně vystupovat s malýma děckama ze školky, školy i krůžku, s cimbálovkú Višňů. Přesto bylo naše letošní představení v něčem trochu jiné. I když nemohli přijít naši sboroví důchodci Zdena Křivák ani Pavel Malůš a Pavel Indruch z Kyjova také nedorazil, netrpěli jsme obavami, zda budeme provozuschopní, jak se to v obdobných situacích stávalo donedávna. Poslední dobou jsme posílili. A to nejen co do počtu.

Sešlo se nás na Obecním jedenáct. Po pivě jsme se šli rozezpívat vedle k Radochom – Vlkom na dvůr. Muselo se to nést pěkně, protože moje Jarka poslouchajíc u nás na dvoře myslela, že jsme kvůli fotbalu s Vlčnovem na hřišti a kvůli hokeji s Rusákama v televizi předběhli s vystoupením všechny děcka. Pěkně se to neslo i z toho důvodu, že náš program jsme měli domluvený dopředu a proto i řádně nacvičený. Nechyběla tudíž tolik potřebná jistota. Ani na pódiu, kde je to přece jenom trochu náročnější. Je tam holt na každého víc vidět.

Mírné vnitřní napětí však nevyplývalo pouze z nám unikajících sportovních zážitků. Na poslední zkoušce nás při dva a půl kusové absenci bylo čtrnáct! Nová situace, jiné rozložení sil, odlišné nároky na komunikaci a vedení zkoušky. Za poslední čtyři roky od generační výměny v našem sboru jsme se někam posunuli. Určitě dobrým směrem. Na základě dobrovolného přístupu, citlivě koordinovaného, jsme docílili atmosféry důvěry a vzájemného respektu. Prostě rádi jsme se spolu scházeli, bylo nám spolu dobře. Vzniklo tím však logicky poněkud uzavřené společenství.

Takto vytvořená pozitivní atmosféra začala působit i navenek. Už ani nevím, kdy jsme naposledy slyšeli dříve tak častou výtku „... *proč zpíváte samé pomalé*“? Měníme postupně repertoár, ale že by šlo se sborem nezpívat pomalé? To asi ne. Spíš navenek působí, jak se u toho tváříme, zda je cítit i slyšet jistota nebo nervozita. Jestli se nebereme zbytečně vážně a umíme si někdy udělat srandu sami ze sebe. Jak celkově přistupujeme k sobě a okolí. Pokud se to daří, vyzařuje se pozitivní energie, přitahuje to i další. A to je dobře.

Je-li absence hudebního sluchu je veta po ladícím zpěvu nebo muzice. Buď ti bylo z hůry dáno, nebo disponuješ jinými hřivnami. A rozumný člověk se s tím vyrovná. Řešení vztahů mezi lidmi se nevyhne nikdy a nikde. I pro toto máme každý jiné dispozice. Můžeme je však lépe ovlivňovat. Nedostává-li se okamžitého pochopení, mohou pomoci dobrá rada, příklad, velmi dobře i životní zkušenost... Pouze s jednou podmínkou. Že jsou upřímně nabízeny, vnímány a přijímány.

Dokážeme-li se na život dívat s dostatečným nadhledem, stojí za to o pochopení usilovat. Je to jedna z nejcennějších hodnot v tomto slzavém údolí. Zvláště mezi blízkými. Mezi takové se jistě dají počítat lidé, se kterými sdílíme společný zájem, pravidelně se scházíme, dobrovolně spolu trávíme volný

čas, plánujeme a vyvíjíme společnou činnost. Aby nám to stálo za to, když je to činnost hmotně nevýdělečná, spíš vyžadující jistou míru obětavosti, je třeba navíc respektování přetavit do důvěry. Jedině s tou je potom možné, jako ze střípků různě ostrých někdy až pichlavých, všemožně vybarvených, různorodě opracovaných sestavit mozaiku. Samozřejmě na základě představy jak by měl výsledek vypadat, čemu by měl posloužit. Sestavení takového obrázku je však pouze první krok. Krátkodobý. Rozhodující pro jeho delší trvanlivost je jak a čím se stmelí. A na to je právě nejlepší vzájemná důvěra. Její udržování zároveň může zajistit, aby z už hotové mozaiky zbytečně nevypadaly důležité části. Když už se vybarvila. Život nás s postupujícím věkem trénuje v udržování nadhledu. Někdy nás nutí i zkusit překročit vlastní stín. A tím umožňuje udržovat pevnou a neblednoucí mozaiku. Vlastně čisté vzájemné vztahy.

Václav V.Hájek 8.května 2011 v den 66. výročí konce II. světové války